

jo har en række eksempler på. Det spørgsmål ligger os meget på sinde.

De store foreninger a la Proms er helt særlige sager, som har en lang, uhyggelig historie. Her må vi sige, at banditter på det felt – nogle, som på den ene eller anden måde bevidst udviser ligegyldighed og ansvarsløshed ud over alle bredder – holder vi ikke hånden over ét sekund.

Jeg vil samtidig sige, at nogle af de bekymringer, som Venstres og De Konservatives ordførere har været inde på, kan vi godt tilslutte os. Dermed være ikke sagt, at vi har lagt os fast på, at vi ikke vil støtte forslaget, men vi er indstillet på, at vi skal vende det meget i det udvalgsarbejde, der ligger foran os, så vi er sikre på, at vi ikke laver noget, som er helt forkert.

Så vil jeg også gerne sige, at prioritering er selvfølgelig et af de ord, som vi er nødt til at have med.

Det er overordentlig vigtigt, fordi vi ved, at det kompleks af love, der ligger foran os, men også de problemer, der ligger foran os, er meget store, og det er uhyggeligt dyrt. Der er meget, meget store penge i det her. Vi ved også godt, at de penge kommer ikke.

Vi ved godt, at det er meget vigtigt, at vi passer på og tager hensyn til folk med en forurennet grund, som på en eller anden måde har været uheldige, ville nogle sige, andre ville måske sige heldige, at få den registreret og få markeret i grundens papir på dommerkantoret, at den er ubrugelig og usælgelig og uomsættelig.

Det, vi skal huske, er, at alt ikke er lige giftigt. Med hensyn til de historier, vi har haft om nye daginstitutioner på jord, der var forurennet osv., kan jeg godt forstå, at folk er hovedrystende over for, hvordan det kan foregå.

Men som sagt, prioritering på området bliver vigtigt, selv om vi gerne vil det hele på en gang. Og som sagt er den her prioritering en af de ting, vi vil lægge meget vægt på, når vi skal lave de her regler, og at der altså er den fleksibilitet, som jeg taler om i andre sammenhænge.

Det, der også er vigtigt, er, at vi over for dem, der skal udøve de her ting til daglig, taler om fleksibilitet. Jeg har personlig eksempler på folk, som har en større grund, nogle, som måske selv tidligere har drevet erhverv eller købt et erhverv, som har forurennet, og hvor man har været lidt rundhåndet med at skravere hele matriklen ind, så den er ubrugelig og uomsættelig. Der må man altså i sine prøver være så varsom, så vi ikke dér, hvor det er muligt, for-

svarligt at lave en opdeling, en måde at udmatrikulere på, bringer mennesker i en situation, hvor f.eks. deres bolig, der ligger i den anden ende, bliver så fastlåst, at de hverken kan låne, sælge eller komme derfra eller komme i ældrebolig, eller hvad de nu skal. Så mange hensyn skal der tages i det her, og vi skal gøre det med en vis fornuft.

Ellers vil vi helt sikkert sige, at det er vigtigt. Vi vil gå meget positivt ind i det udvalgsarbejde, der kommer, men det er som sagt noget, der skal vendes mange gange. Muligheder for forsikringsordninger eller andre ordninger, der gør, at folk ikke kommer ud i katastrofe, vil vi forsøge at arbejde sammen med andre om og sørge for, at vi når så langt som muligt på det område, fordi der er mange katastrofale historier i denne sammenhæng.

Vibeke Peschardt (RV):

Man kan godt forstå, når man ser det lovforslag, der ligger her, at det har taget lang tid at få det lavet. Det er en omfattende lov, det er en vigtig lov, og man kan sige, at formålet med den er at lave endnu et ben på alle de tiltag, der er sat i værk for at gøre noget for rent drikkevand i Danmark.

Vi har haft pesticidhandlingsplaner, vi lavede sidste år en vandmiljøplan, og nu kommer, kan man sige, det tredje ben, og det er en lov om forurennet jord.

Ud over det er det jo en udmærket forenkling af den bestående lovgivning. Formålet er bl.a. at lægge tre bestemmelser om jordforurening i tre forskellige love sammen, og det er jo fint nok, at det sker.

Vi synes også, at det er udmærket, at den koordinerede offentlige indsats, man vil gøre for at rette problemerne omkring forurennet jord med henblik på at beskytte drikkevandet, nu bliver beskrevet, og jeg er langt fra enig med fru Lene Espersen, som sagde, at det her kun gjaldt – det objektive ansvar, tror jeg, hun sagde – for private virksomheder. Det mener jeg sådan set ikke er rigtigt, forstået på den måde, at forurenneren betaler-princippet jo er skrevet direkte ind i loven her. Man betaler efter et påbud, når man har fundet ud af, hvem det er, der har forurennet. Det gælder både private virksomheder og offentlige virksomheder.

Med hensyn til det objektive ansvar er det rigtigt, at det findes for villaejere, forstået sådan, at for villaejere bliver der jo lavet en, håber vi, forsikringsordning, som folk selv kommer til